

Андрій Борис жив працею і піснею

кою була полька, мене вона називала українським націоналістом, через це не раз від неї перепало різко, – продовжив свою розповідь Андрій Павлович. – Ще з першого класу я тягнувся до вивчення історії, у подальшому зачитувався історією Грушевського, цікавився життям Гонти, Залізняка, Підкови, Кривоноса, Богуна, вивчив напам'ять український гімн, знав "10 заповідей націоналіста". Читати навчився скоро, тому перечитував кожну сторінку тодішнього патріотичного журналу "Золотий колос" та багато іншої літератури. Навчання тривало недовго – у 1942-му школу розбомбили, вчителі повиїжджали зі села.

У повоєнний період наша родина

Із глибоким сумом зустріла звістку про те, що пішла з життя чуйна, надзвичайно доброзичлива і талановита людина – ветеран залізничного транспорту Андрій Борис. Я познайомилася з ним на зустрічі з ветеранами, що відбулася у локомотивному депо Львів-Захід. Тоді під час урочистостей Андрій Павлович виконав пісню народного артиста України Тараса Петриненка "Україна". Так душевно і професійно заспівати не кожному молодому виконавцю вдасться. Мене це настільки вразило і зацікавило, що я вирішила дізнатися, ким більше відчуває себе Андрій Борис – залізничником чи співаком?

Ветеран залізничного транспорту Андрій Борис трудився на різних підприємствах залізниці. Останні роки працював у локомотивному депо Львів-Захід. До виконання обов'язків помічника машиніста Андрій Павлович ставився відповідально, зі знанням справи, поміж тим увесь свій вільний час присвячував пісні. Упродовж багатьох років Андрій Павлович був учасником заслуженої хорової капели України "Боян" та заслуженого Прикарпатського ансамблю пісні і танцю "Верховина" при Дрогобицькій філармонії. Навіть на заслуженому відпочинку не полишав улюбленої справи, бо любов до пісні допомагала йому особливо дивитися на світ.

– Задатки до музики у мене були з дитинства, але у 40-х роках минулого століття ніхто не думав про здібності до музики, до співу, головним було здобути професію, – розповів Андрій Борис. – Тож свідомо вступив до залізничного училища при ФЗО у Стрию, залізничя вабила мене з дитячих років. А любов до музики, до співу супроводжувала в подальшому впродовж усього життя – співав і в армії, і всюди, де працював. Із піснею не розлучався і на пенсії.

На життєвій стежині Андрія Бориса було чимало крутих поворотів. Під час сумнозвісної операції "Вісла" родина Борисів була змушена залишити село Ямна Горішня, що неподалік Добромилля на Львівщині. Андрій Павлович запам'ятав період 1943-1947 років, коли у їхньому селі були облаштовані штаби повстанської армії, він особисто спілкувався з повстанцями з Волині, Черкащини та Вінниччини. Із початком Великої Вітчизняної війни розпочалася його шкільна наука. Власне про цей період у ветерана були особливі спогади.

– У першому класі нашою вчитель-

опинилася в селі Калинів, неподалік Самбора, переїхавши ближче до наших переселених земляків. Тільки через чотири роки я зміг продовжити навчання, пішов вчитися у другий клас. Продовжував багато читати, у школі полюбив і російську літературу, дуже гарно викладала її вчителька, яка прихильно ставилася до мене. У Калинові була гарна бібліотека, у якій я знайомився з класичною літературою, історичними книгами. Після закінчення сьомого класу вирішив вчитися у ФЗО в Стрию.

Період, коли Андрія Бориса, як молодого спеціаліста, скерували працювати на Оренбурзьку залізницю, теж був цікавим. Насамперед тим, що тут розпочалася його трудова діяльність кочегаром паровоза. Разом із помічником машиніста, що був родом із Турківщини, возили з копальні залізну руду на станцію Донське. Незважаючи на важку працю, Андрій Борис добре давав усьому раду, був хлопцем моторним, швидким.

– У тих краях був непростий клімат, та коли потрапив у Читу під час служби в армії, зрозумів, що буває ще складніше: там були такі морози, що здавалося, відпадають руки, – ділився спогадами Андрій Борис. – Три з половиною роки в авіаційних військах були нелегкими, та все це перейти допомагала пісня.

Після служби в армії Андрій Павлович повернувся додому, вирішив шукати роботу за спеціальністю у Львові. Тоді непросто було з працевлаштуванням, та все ж із 1959-го року почав працювати кочегаром у локомотивному депо Львів-Схід. Андрій Борис пригадав свій перший рейс пасажирським потягом на Підволочиськ разом із машиністом поляком Юзиком Герасимовим. Вправність у роботі, працьовитість хлопця зауважило керівництво депо, і

вже через рік Андрій Павлович перейшов у помічники машиніста. Якраз у цей час у локомотивному депо Львів-Схід організувався невеликий ансамбль, у якому й почав співати Андрій Борис.

– Начальником депо тоді був Капар Сандрович Гіоєв, який прихильно поставився до бажання працівників співати, – розповів Андрій Павлович. – Це був час, коли така самодіяльність навіть заохочувалася. Якось за участь у хоровавому колективі я навіть отримав винагороду у вигляді туристичної путівки на 24 дні подорожі теплоходом "Нахімов". Це була незабутня прогулянка Чорним морем.

Попрацював Андрій Борис машиністом маневрових робіт на локомотиворемонтному заводі і в збірному цеху на обкатці локомотивів. Працювати доводилося переважно в нічну зміну, а вдень Андрій Павлович мав можливість відвідувати репетиції у хоровій капелі "Боян", яка діяла при Будинку культури зв'язку.

На заслужений відпочинок Андрій Борис вийшов у локомотивному депо Львів-Захід, якому віддав майже 10 років сумлінної праці. Складалося враження, що, куди б не приходив працювати Андрій Борис, там організувався хоровий колектив. Тому невдовзі у локомотивному депо Львів-Захід зазвучав деповський хор "Машиніст".

– До машиністів, які співали у деповському хорі, прихильно ставився не лише начальник депо Віктор Григорович Федін, але й начальник залізниці Марат Никифорович Грабський, – розповідав Андрій Борис. – Тому з бажанням після рейсів відвідували репетиції, виступали у депо, на інших підприємствах залізниці, навіть на інших залізницях.

Співаючи у різних хорових колективах, Андрій Борис часто виступав як соліст. У хорі локомотиворемонтного заводу він любив заспівувати українську пісню "Закувала сива зозуля", та найбільше незабутніх спогадів у хориста Бориса все ж пов'язано з професійними хоровими колективами, зокрема із заслуженою хоровою капелюю України "Боян".

– Завдяки капелі "Боян" я побачив світ у повному значенні цього вислову, – зауважив ветеран. – Поталанило побувати з хоровою капелюю на гастролях не лише на теренах колишнього СРСР, а й за кордоном – у Польщі, Югославії, Італії. Про професійний рівень капели свідчив репертуар, до якого входили не лише народні пісні, але й кантати та поеми. Щоразу з гастрольних поїздок я повертався з незабутніми враженнями.

Із неприхованою гордістю розповідав Андрій Павлович про участь у 1975 році в Міжнародному пісенному фестивалі у Таллінні, де серед 40 колективів хорова капела "Боян" стала лауреатом.

Після виходу на пенсію Андрія Бориса запросили до Дрогобича – співати у заслуженому Прикарпатському ансамблі пісні і танцю "Верховина". Із цим колективом у Андрія Павловича також багато гарних спогадів, адже впродовж трьох років ансамбль об'їздив із концертними програмами всю Україну.

Без роботи й пісні жити нецікаво – вважав Андрій Борис. Тому любив працювати, приспівуючи на присадибній ділянці. Мабуть, саме завдяки пісенним приповідкам на городі в Андрія Павловича щороку виростили чималенькі гарбузи – вагою до 50 кг.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

На фото: хор "Машиніст", 1987 рік (Андрій Борис у другому ряді другий зліва)

Фото автора та зі сімейного альбому Андрія Бориса

ПРИВІТАННЯ

Рада ветеранів війни і праці Коломийського залізничного вузла вітає колишніх працівників, ветеранів праці

**Євгенію Михайлівну КОСТЮК
Ореста Васильовича ВЕПРИКА**

із 70-річчям!

*Летять роки в міжзоряний політ,
Але душа нехай про це не знає!
І хай так буде аж до сотні літ,
І доброта ніколи не згасає!*

Рада ветеранів війни та праці Львівської дирекції залізничних перевезень вітає з ювілеєм ветеранів праці дирекції

із 80-річчям!

**Софію Дизмівну ЦАРИК
Ганну Михайлівну КЛИМЕНКО
Олену Михайлівну ВАШКОВСЬКУ**

із 70-річчям!

**Марію Іванівну ЛЕВЧИК
Пелагею Іванівну СТЕПОВАНУ**

із 60-річчям!

**Людмилу Іванівну ПАМУЛУ
Оксану Ростиславівну ВОЗНУ
Миколу Петровича БАРАНА
Марію Августівну МОРОЗ
Марію Михайлівну СИГІН**

*Хай доля піднесе їще сповна
І радості, й наснаги, і здоров'я,
Нехай завжди в душі цвіте весна,
І серце зігрівається любов'ю!*

Рада ветеранів Рівненської дирекції залізничних перевезень вітає із ювілеєм ветеранів дирекції

із 80-річчям!

**Адама Степановича ШЕЛЕСТА
Анатолія Васильовича ПОНОМАРЬОВА**

із 70-річчям!

Євгена Йосиповича КРИВЕШКА

із 60-річчям!

**Марію Порфирівну ФЕДОРОВИЧ
Лідію Петрівну ХОМИЧ
Василя Калістратовича ШЕВЧУКА**

*Добра та радості бажася,
Здоров'я Вам на всі літа,
Хай сонце повсякчас Вам сяє,
Хай квітне в серці доброта!
Хай буде щастя в Вашій долі,
Хай омине Вас журба,
Бажася Вам у ріднім домі
Затишку, спокою й тепла!*

Об'єднана Рада ветеранів війни та праці Тернопільської дирекції залізничних перевезень вітає із ювілеєм ветеранів підприємств дирекції

із 90-річчям!

**Антоніну Іванівну ЗЕЛЕНЮК
Ярослава Максимовича СТЕФАНЧУКА**

із 80-річчям!

**Ірину Миколаївну ЦЕГЕЛЬНИК
Геннадія Ярославовича БОДНАРА
Марію Василівну ДІЛАЙ
Миколу Михайловича ГАЛІНСЬКОГО
Ніну Василівну ВАНДЖУРУ**

із 60-річчям!

**Марію Андріївну ШТОКАЛО
Ольгу Миколаївну ДОРОШ**

*Здоров'я міцного і щирої долі
Хай Бог посилає і Вас береже,
Бажася прожити у силі й здоров'ї
Вам багатьох літ! Щедрої долі!*

